

Sygn. akt V CSK 52/19

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa W. J.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] w G.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje radcy prawnej M. M.-M. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć) podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 21 lutego 2017 r. oddalił roszczenie powoda o uchylenie uchwały nr [...] pozwanej Wspólnoty.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda.

W skardze kasacyjnej powód powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący upatruje w ewidentnej sprzeczności uchwały zarówno z przepisami prawa, jak i zasadami prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną, co narusza uzasadniony interes powoda i pozostałych członków. Zaznaczył także, że członkowie Wspólnoty nie znali istotnych postanowień uchwały, która nie zawierała żadnych ograniczeń dla zarządu dotyczących istotnych postanowień umowy dzierżawy, usytuowanie parkingu nie uwzględnia uciążliwości dla mieszkańców. Członkowie Wspólnoty będą zmuszeni ponosić koszty związane z urządzeniem parkingu, chociaż nie są właścicielami nieruchomości, a jego lokalizacja nie uwzględnia właściwej odległości od okien mieszkań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wywodu, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie odczytanie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. W jego uzasadnieniu podnosi on w istocie zastrzeżenia do dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, które są wiążące w postępowaniu kasacyjnym. Przyjęte zostało, że uzasadnienie to powinno się skupiać na „oczywistości” skargi, nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bądź też do ich powtórzenia choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17 niepublikowane). Twierdzenie o rażącym naruszeniu wskazanych przepisów prawa materialnego i postępowania oraz jego wpływie na treść rozstrzygnięcia nie było uzasadnione, są one wyrazem subiektywnej oceny zaskarżonego rozstrzygnięcia. Argumenty wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie stanowią racji dla oceny, iż jest ono konsekwencją jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi konieczność rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej wynika z art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.) i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 68).

aw
jw